

Overfartsforbindelse til fastlandet



Postbåden "Svanen" anløbe Venø Havn - ved kaj i nederste højre hjørne.

Om overfartsforbindelse til fastland

Herom kan der fortælles mangt og meget, men da det kan findes igennem historien, har jeg derfor valgt kun at omtale den i korte træk af hvordan jeg har kendt og oplevet det.

Alt transport til og fra Venø, forekom med en daglig formiddagstur til Struer med postbåden "Svanen". - På denne tur skulle så godt som alt fragtgods og øens daglige proviant medtages.

Det var især landbrugsvarer som dyr, mælk og foderstoffer der var den største belastning for denne transportform.

Grise til slagteriet blev transporteret i bådens lastrum. Jeg kan ikke huske hvor mange som kunne være hernede.

Mælkejunger til mejeriet stod oven på denne lastdæk.

Et par kraturer ad gangen, kunne fastgøres ved siden af styrehus og kahyt.

Bag styrehuset var et passagerkahyt, hvor der var siddeplads til 6-8 personer. Bag passagerkahyt var der et mindre udendørs siddeplads.

Styrehuset var gerne opfyldt af bådens "stampassager" som alle røg cigaretter, skråede tobak eller snus.

I krisesituationer kunne der lejes til at sejle et par ekstra ture, men det var ikke noget som var en selvfølge, man skulle nærmest tigge herfor.

Bådføreren var også øens postbud. Posten blev omdelt om eftermiddagen.

En senere efterforskning fremkommer: [Postbåde og færge gennem tiderne 1880-2010](#)

Varer fra forskellige forretninger i Struer, som ønskedes med postbåden til Venø samme dag, skulle bestilles tidlig morgen. Dette kunne være over skriftlige meddelelser med personalet ved postbåden, telefon-bestillinger, eller fra anden bekendt man vidste havde ærinde til Struer. Det var ret aktuelt at enkelte på skift gjorde indkøbsærinder for hinanden.

Far har fortalt, at regninger fra postbåden godt være udstedt lidt tilfældige, da bådføreren ikke altid huskede at få de forskellige ting nedskrevet samme dag. Det kunne derfor hænde, at nogen betalte for ting som aldrig var modtaget, men dette hørte i de fleste tilfælde til dagens orden - uden nogen brokkede sig.

Modtog man en for stor regning den ene gang, var det som regel omvendt næste gang. Og dette levede enhver lykkelig med.

Der kunne forekomme ting som bådføreren var tvivlende om hvem havde fået, men dette blev som regel påført regningen til Skolen, som kommunen så betalte

Enhver ejendom skulle selv køre sin mælk til postbåden om morgenen, og afhente returnmælk over middag. Mælken kom til mejeri, som først var i Resen, men blev senere flyttet til Struer.

På sejlruten Venø-Struer, var der et anløbsbro ved "[Sønderskov](#)" hvorfra denne og de øvrige beboer på øens sydende kunne transporteres til og fra Venø.

Ligeledes kunne det hænde at øens færgemand fik overlæstet varer til sin pram, fra siden af postbåden som så stoppede op i Venø Sund.

Mejeriet afhentede selv mælken på havnen i Struer.

For ligesom ikke at skulle køre mælk hver dag, var vi i en mælke-kørselshold på 6 ejendomme, som så på skift havde en ugentlig mælke-kørselsdag. Far hans køredag var hver torsdag.

Mulighed for at sejle til fastlandet, på andre tider end med Postbåden.

En anden mulighed for at komme til fastlandet uden for normal sejltid med postbåd, var der på sydspidsen en færgemand, som med en robåd sejlede dem over som ønskede dette. På denne robåd kunne der godt være tre fire stykker samt et par cykler.

Heste og kreaturer er ret gode svømmer, og kunne derfor efter et snor godt svømme efter denne robåd, hvorefter transporten så var til fods.

Ønskede man hesteforøgelse på Venø, måtte Hoppen svømme over sundet for først at komme til en Hingst på "Strandbjerggaard". Nyt liv herved skulle påbegyndes på fastlandet.

Det kan dog nævnes, at der igennem dette smalle farvand ved normalt vanddybde er 14 meter og er hermed et af Limfjordens dybeste vand-stande.

Gennemsejling af større både, er herigennem kun få meter fra Venø kysten da der her er den største vanddybde. Normalt højeste vanddybde omkring Venø er 6 meter.

Venø Odde og Kleppen



*På vej nedad Ørbjerg bakke mod færgestedet Venø Odde.
Færgehuset skimtes øverst i horisonten.
Der er heroved analgt nuværende færgeleje, da billedet er fra 1965*



*Fra Kleppen mod Venø.
Færgehust på Venø siden
kan skimtes på den anden
Sundet, på Venø Odde. To
robåde står i vandkanten.*

Robådsoverfarten.

At komme fra Venø og til fastlandet med denne overfart, var der ikke de store problemer.

Men hjemkomsten. Om denne har der igennem tiderne været interessante fortællinger, da der ude på Kleppen, fastlandssiden, var et mindre læskur, hvorpå dennes side mod Venø skulle rejses et signal, som var et par sort malede brædder. Så var det bare om færgemanden huskede at se efter om denne var oprejst. Om aften og nat var det ved forskellige lyssignaler som svingning med lommelygte, lysblink fra evt. bil, Taxa, eller bålænding mm. Ventetid på en time eller to var ikke usædvanlig. På læskurens sider, mest indvendig, var der herpå fra ventetider, bleven overskrevet med autografer, versdigte og knivsskæringer.

Enkelte gode svømmer har svømmet herover og roet retur, efter sit tøj. Men da enhver herved er bekendt med stærkt vandstrømning, er det herfor uforsvarligt at svømme over dette smalle farvand.

Min morbror Jens Riis på "Nørreriis" har vovet at svømme over. Han var ret god svømmer, men har aldrig anbefalet andre at gøre det efter.

Ved nedlæggelse af denne overfart, forsvandt der samtidigt et stykke Venø kultur.

Orientering og forbindelse til omverden.

Herom var der på dette tidspunkt ikke de store oplysningskilder. Jeg husker, at der på hele Venø var omkring 8-10 telefoner under eget samtalecentral. Skulle man i forbindelse med omverdenen måtte så efter behov benyttes de telefoner som var på Venø.

På såvel Venø som andre steder var telefonforbindelse, over telefontråde, ophængt på telefonpæle langs vejene fra samtalecentral og ud til abonnenten.

Telefonapparater var vægtefoner med håndsving når der ønskedes opkald. Enkelte havde dog bordapparater, ligeledes med håndsving.

På telefonopkald over længere strækninger kunne der godt være ventetid på hen ved en halv time, før forbindelse var igennem.

Nødopkald til læge og dyrlæge var først prioriteret for samtale-findelser.

Det var samtalecentralerne som samlede forbindelserne, og der kunne godt heraf være flere over lange strækninger.

Samtalecentralen havde offentlig samtaletelefon, som enhver havde ret til at benytte.

Radio var på det tidspunkt ikke hver mands eje. Nyhedsorientering var fra mund til mund metode og gerne fra dem, som havde radio eller to dage gamle aviser.

Det første jeg kan mindes radio, var en såkaldt krystalradio med hovedtelefoner, hvormed kunne fanges de frekvenser som kortbølgesenderen udsendte, og herved aflytte de nyheder som blev udsendt af forskellige nyhedsformidlere.

Måske dem på fastlandet havde bedre radioforbindelse end Venøboere, da der på Venø ikke var elektricitet. For radiomodtagelse på Venø, blev udelukkende anvendt batterier som en akkumulator, som med jævne mellemrum skulle indsendes til Struer for ny opladning, samt et tørbatteri, som jævnlig også skulle fornyes.

Fra nyhedsformidling til socialt samvær, kom denne tids folkefærd hinanden ved på den måde, at de med jævne mellemrum var samlet til forskellige samvær, simpelt hen for i socialt samvær at formidle og debattere de seneste nyheder, såvel lokalt som udefra.

Under sådanne samvær spillede mændene ofte kort, eller snakkede om stort og småt. Kvinderne havde altid deres strikkesøj eller anden "kvindesladder" i gang. Men det var herlige samvær som var adspredelse fra det daglige arbejde.

Ligeledes blev der ved sådanne samvær ofte sunget en del fra forskellige sangbøger. En aftensang ved afslutning var en naturlig ting som tak for en hyggelig aften.

Transportmidler på Venø

Alt transport på Venø forgik på cykel og gang, eller med hestekøretøj. Enkelte udførte lette ærinder på hesteryg. Mere er der stort set ikke at sige om den ting.

Der var på den tid ingen biler eller anden motorkøretøj på øen.

Ad åre var der enkelte som fik en mindre motorcykel. Jeg mindes min første syn af en sådan på Venø, jeg kunne stå og glo på den i timevis og tænke, hvor let man så kunne komme rundt i verden.

Aften- og fritidsbeskæftigelse

Om dette kan der godt gøres en lang og fyldestgørende historie. Jeg vil her ved kun fortælle i korte træk herom.

Efter dagens arbejde og aftenspisning, var familien og tjenestekarlen samlet i stuen, hvor der så blev holdt aftenhygge. Om sommeren med de lyse nætter var det selvfølgelig altid nemmest at finde på noget at foretage sig. Der var på den tid så mange sunde udendørs lege at der var nok at foretage sig. Vi spillede forskellige slags bold, rundbold, antonius, fodbold, pind, krocket og meget mere. Når vi havde fået varmen herved, kunne vi før sengetid nå at bade i fjorden, som jeg omtaler i andet afsnit.

De mørke vinteraftener var for os aldrig lange. Som belysning havde vi jo kun petroleumslamper som var begrænset hvor meget kunne oplyse. Skulle man i et andet rum, så skulle man jo altid have en lampe med i hånden. Af lamper var forskellige størrelser med forskellige lysstyrker, men jo større de var, jo mere petroleum skulle de have og dette var jo også et sted hvor der blev sparet.

Lampestørrelse var i værdi opmålt i glaslinie, som kunne være fra 6 til 15-20. Jeg husker ikke helt de store størrelser, men husker, at i dagligdagens lille stue var det en 6er.

Far læste avis og hørte radio, han hørte meget radio, der var på den tid uro ude i verden som jeg endnu ikke havde forstået det alvorlige ved.

Radioudsendelse dengang var et formidlings instrument. Men såvel tale som musik blev udsendt på et sådant måde, at enhver kunne forstå det.

Mor havde som regel gang i strikketøj eller andet tøj for omforandring ved lapning, eller stoppe strømper mm. Far og mor læste en del bøger og ugeblade, ligesom de med højtlesning fortalte historier for os børn. Højtlesning over dagens aktuelle nyheder forekom også.

Far gjorde meget ud af at lære os børn alle børnesangene udenad. Ligeledes var fars interesse meget for violinspil. Hans musikalske interesse for musik var mest for gamle danse, sange og salmer. Alt hans spil var uden noder. Sådanne havde han ikke tålmodighed for at lære.

Vi børn havde jo vores hjemmelavede legetøj at gøre godt med, ligesom vi havde ret mange forskellige brætspil, som vi så alle spillede med. Tiden var aldrig lang, selv om det kunne lyde sådan.

Flere gange ugentlig var der et par timer besøg af naboer eller andre bekendte.

Det var ret almindelig at man om aftener besøgte naboer eller andre, for herved at foretage hvad der var af nødvendige gøremål samt få de seneste nyheder debatteret.

Fjordbadning

For normalt børneopdragelse på Venø var, at ethvert barn fik et vist forhold til vandet. Såvel som man skulle lære at gå, cykle o.s.v. skulle man også lære at svømme. Stort set kunne ethvert barn på Venø svømme længe før man selv kan huske.

Såvel som at begå sig på landjorden, skulle man også uden opsyn kunne begå sig ved fjorden. Der var ikke tid til at følge med hver gang, vi unger, fik lyst til at gå ud at bade.

En gylden regel var dog, at årets første badedag ikke var før grund-lovsdag. Derimod måtte man så bade så langt ud på efteråret som vind og vejr tillod.

Da vi jo kun havde få hundrede meter til fjorden, var vi i den varmeste sommertid i vandet flere gange daglig. Nok måtte vi være i vandet, men ikke i længere tid ad gangen, da forfrysning heri var usundt. Som sådan lå det også i opdragelsen. Efter badning var det var det så godt med et hurtig lille løbetur langs stranden.

Da vi som børn på denne måde selv gik i vandet uden opsyn, finder man også selv ud af, hvornår man er moden til at begive sig på dybere vand, som ret naturligt var.

Den første prøve man foretog sig, var gerne at hoppe i havnebassinet i Venø Havn. Første berøring med vandet her, var ved at kravle ned fra bagenden af en fiskerbåd, hvor man så lige kunne nå at stå på dennes ror og så var der faktisk ikke andet at gøre, end slippe. Da det var vanskelig at kravle samme vej op igen, svømmede man over til det slæbested hvorved de slæbte både på land.

Efter denne første svømmetur i havnebassin, var modet så kommen til at man tør hoppe ud fra et hvilket som helst sted, med lavt udspring i begyndelsen. Da der var ret mange som badede i havnen, var der altid et vist konkurrence om hvem som var bedst til at hoppe ud fra det højeste punkt, som regel var fra styrehuset på en fiskerbåd.

Det strandede skib på Bradsør Odde

På et tidspunkt omkring 1940, var der strandet et mindre skib på Venøs nordligste punkt Bradsør Odde. Jeg husker ikke rigtig hvor det var fra, men mener at have hørt det var et ubemandet skib som havde revet sig løs fra sit fortøjning på fastlandssiden, vistnok omkring Hostrup. Ligeledes gik snakken om at den havde drevet rundt flere steder omkring Oddesund, før til sidst strande på Venø, og her ende sine dage.

Jeg husker om denne stranding, at der i begyndelse herved flere gange kom mennesker fra fastlandet og forbi "Borbjerggaard" med skovle og andet tænkelige redskaber til at grave den fri med, men det lykkedes aldrig, den endte sine dage her på stedet.

Jeg husker herom fra når vi som børn havde besøg af fætre, kusiner eller andre, så skulle vi altid ud at se til skibet, og lege herpå. Jeg husker at en af mine fætre sagde engang: Hvor

Rundt om Klov Vig

Turen rundt om Klov Vig, var en speciel oplevelse og hvorved vi som børn har gået utallige af gange. I skyttens hus, som lå på kanten af bakken ned mod vigen, kom vi som børn meget ofte, da der her var et par jævnaldrende børn, Uffe og Kirsten, som vi var sammen med flere gange ugentlig. Om skytte Kaj Rasmussen, har jeg tidligere nævnt som øens vildtplejer.

"Skyttehuset" - er det hus på Venø, som efter min mening og her ligger på den smukkeste sted på hele Venø.

Den ligger på bakken ned til Klov Vig, hvorfra der er det skønneste udsigt over hele Klov Vig og over Limfjorden til Oddesund, Kås og Hostrup.

Under vore besøg her skulle vi næsten hver gang en tur rundt om Klov Vig, som vi kaldte for vigen. Jeg ved ikke hvorfor, men altid var turen her rundt i urets retning.

Kort før vi kom til det strandede skib, var der her en rød træhus, denne tilhørte Østerskompagniet i Nykøbing Mors. Østerskompagniet havde den gang tilkøbt sig retten til østersopdræt i Klov Vig. Denne ret havde de købt af tidligere ejer Jens Vestergaard på "Nørskov" - som var broder til min morfar Anders Vestergaard på "Nørreriis".

Jeg husker ikke hvad der var inde i det hus, men det har nok været benyttet til forskellig ting til det østersopdræt, som jeg mener, var ved at være noget i aftagende, da de nu havde haft det i 10 -15 år.

Efter et par ture rundt om dette hus, samt været en tur i det strandede skib gik turen videre øst om.

På nordsiden ved sluseindløb fra østfjorden, var der her to store cementfundamenter, de var fra en tid hvor Jens Vestergaard på "Nørskov" havde store planer om at udtørre Klov Vig for vand, og herefter opdyrke det som agerjord.

For denne projekt var naturens kræfter for stærke til at denne kunne gennemføres.

På cementfundamenterne var der til denne plan opstillet to store motorer, som skulle pumpe vandet ud. Motorer var fjernet for flere år siden, og fundamenterne hertil indgik nu i naturens egen kredsløb.

Vanddybden i sluseindløbet kunne være varierende, efter fjordens vandstand, men vi kunne dog vade over, hvor vandet var i godt knædybde.

I slusevandet stod stadig nogle nedbanket planker, fra tiden med udpumpning.

Om hele dette udpumpningsprojekt har jeg herom ofte hørt en del fortællinger, dels af min mor og dels af min mormor, da det jo var deres slægtninge som havde haft denne projekt i gang.

En rundtur Klov Vig rundt, tog ofte et lille par timer.

Om øvrig opsyn under opvækst

Hertil må jeg nok sige, at vi som børn var meget frit stillet til selv at foretage os hvad vi havde lyst til. Det var ikke bare gældende for os, men for alle børn. Vi havde som børn nogle regler vedrørende nogle daglige arbejdsopgaver som vi skulle udføre, vi skulle jo også lære at bestille noget, det vil vi få brug for senere hen i livet, blev der altid sagt. Men hvad vi herudover foretog os, var stort set op til vores eget fantasi, vi skulle jo også lære at være selvtænkende, dette ville vi også få brug for senere hen i livet, blev der ligeledes sagt.

Det som senere har forundret mig, som aldrig blev sagt noget til, var den farlighed som kunne være ved at kravle til vejrs i alt muligt. Dette kunne være de højtsiddende bjælker i laden, eller helt op til vingerne i Victors vindmølle, som han havde til at pumpe vand op med. Jeg ved ikke hvor højt den var, men den var en del over hustagene. Victor var jo vores nærmeste sydnabo, hvor vi børn løb hen til som var vi hjemme her.

Min første kanin

Jeg var ikke ret gammel før jeg fik min første kanin, og den var hvid, og jeg havde den såmænd ikke ret længe før den løb væk.

Else Marie fik samtidig en grå kanin, men hun havde den i lidt længere tid, end jeg havde min.

Jeg husker, at jeg flere gange af bl.a. af posten og andre fortalte, at de ude i heden eller skoven havde set min kanin, men vi fandt den aldrig.

Nogle år senere, fik jeg igen et par kaniner i fødselsdagsgave. Kaniner var det tidspunkt ret aktuelle, da de både kunne spises og skindet kunne benyttes til pelsbrug.

Da jeg ikke havde nogen kaninbur fik jeg herfor én, helt gratis, af den daværende ejer i "Nørskov" Ove Bendix, "Bendix Tømmerhandel i Struer. Da han hørte at jeg havde fået kaniner og ingen bur havde til dem, ville han give mig et sådant, og det var jeg mægtig stolt over.

På "Nørskov" havde de her forinden, i en periode, haft lidt kaninfarm, som de var holdt op med, og havde herfra nogle kaninkasser tilovers fra den tid, som så kom mig tilgode.

Lidt mere kaninsnak. Min legekammerat Uffe, oppe i skyttens hus, havde samtidig nogle kaniner, så det skete vi gjorde en kaninhandel samt parrede dem, uden vores forældres viden. Vi var godt nok ikke altid lige populære når det blev til for mange kaninunger. Men sjov havde vi herved.

Min første cykel

Jeg kunne gå og svømme før jeg fik lært at cykle. Det var nok ikke lyst og evne som manglede herfor, men mere en cykle at køre på. Så vidt jeg husker, havde vi dengang kun et cykel, som var mor hendes og helst kun måtte køres på, hvis der kunne cykles uden at vælte.

Min cykellærdom forgik ude på hedevejene, som var ret velegnede cykelveje og hvor der kunne væltes uden de store hudafskrabninger. Efter en tid fik jeg det også lært, og jeg cyklede stort set i længere tid fra morgen til aften.

Da jeg nu et stykke tid havde kørt rundt på mor hendes cykel, købte far en til mig af Jens Ernst, som var kreaturhandler i Humlum og ret ofte kom til os. Det var en damecykel jeg fik, styr blev sat helt i bund, og sæde blev monteret på sædestang med noget hjemmelavet klods konstruktion, så jeg kunne nå sæde og pedal. Det var først herved jeg fik lært at sidde ned og cykle. Mors cykel, kunne jeg kun køre på ved at stå op.

En senere cykel for mig blev en drengecykel på fast gummi, købt hos min farbror Peter. Fast gummi var tilskåret af gamle bildæk og monteret på cykelfælg. Begrundelse for at det var sådan, var, at vi nu var inde i tiden for anden verdenskrig, hvor det da næsten var umuligt at kunne købe cykeldæk og slange.

En dag far var i Struer, kom han stolt hjem med en cykeldæk han havde købt på den sorte børs, af nogle krejler på Struer havn. Jeg fik denne på min cykel, men den holdt kun i få dage, da den kun var af cellulid, som var et produktionsstof for alt muligt fra tøj til cykeldæk mm.

Omvandrende originaler

I min barndom kom der ret ofte omvandrende originaler til Venø. Sådanne kunne være alle mulige mennesker med lidt håndværkssnilde som sadelmagere, glarmester og pottelinker m. fl.. Ligeledes kom der ofte dørsælger af barberblade, snørebånd, håndsæbe, brunsæbe, redekamme og meget mere.

En som jeg især husker, var lille Malthe fra Struer. Han var gerne hos os nogle dage ad gangen, og han forsvandt gerne ligeså pludselig som han var kommen. Som jeg har forstået det, havde han sin opvækst fra et børnehjem i Struer. Jeg husker ham for at gå til hånde med opryd i have og omkring huse. Ligeledes elskede han at plukke mælkebøtter til mine kaniner. Jeg husker ham især fra en lille rammesav han havde, og som han ved en afrejse fra os, så gav mig. Denne lille sav havde jeg megen glæde af i alle mine drengeår. Jeg har ofte på mine ældre dage ønsket, at kunne takke ham herfor.

Om huset der brændte - og andre træk fra bygangs ærinder

Min søster Else Marie og jeg begyndte ret tidlig, omkring 5-6 års alderen, at skulle gå ærinde til købmand og andre steder.

Da vi af far ret tidlig havde lært at synge en del børnesange, fik vi som regel af købmanden et flødekaramel for at synge et par sange for ham og de "stamkunder" - som sad på butikkens sladre bænk.

En dag vi skulle til købmand, gik vi tilfældigvis en anden vej end den sædvanlige, hvorpå der den dag brændte et hus herved.

Imellem Kirke og Venøby stod der her et par kvinder fra kirkebyen og så over på ildebranden, som var Chr. Simonsens hus ved vor sædvanlige vej til købmand, som brændte. De to kvinder gav os derfor påbud om, ikke at gå denne vej hjem.

Nok så vi at det var et hus som brændte, men hæftede os ikke nogen nævneværdig fare eller anden ubehag derved.

Selvfølgelig var fra denne ildebrand en del omtale heraf. Chr. Simonsen led af sindssyge og havde derfor i et ubevogtet øjeblik selv antændt huset, ved at sætte ild i en brændestak i udhuset.

På brandtomten blev der bygget et nyt hus og hvori Chr. Simonsens enke boede en del år herefter. Jeg mindes enken som en indesluttet ældre kvinde med et foroverbøjet gang, som vistnok ikke kom ret meget udenfor husets område.

Fra et andet ærinde: Jeg havde nu fået lært at cykle og skulle så cykle et ærinde til bedstemor på "Nørreriis". Nedad kirkebakken havde jeg fået så meget fart på cyklen, at jeg ikke kunne tage svinget til "Nørreriis" uden at vælte og fik herved et kraftig hudafskrabning på mit højre knæ, hvorefter jeg fik et ar for livstid.

Endnu et ærinde efter fisk: Jeg skulle på cykel hente fisk hos en fisker på Venø havn, og havde hertil fået et cykelkurv på cyklen. På hjem-vejen skulle jeg også denne gang et ærinde til "Nørreriis", men dette var en hel kamp at cykle med de fisk, da de hoppede oven ud af cykelkurven, når jeg skulle samle den ene op, hoppede den anden ud. Da jeg kom til "Nørreriis" have, hoppede der en rødspætte over i træerne herved. Denne gang lod jeg den ligge og lod som ingenting, men morbror Jens Riis, havde set forestillingen og morede sig festlig herover.

Da jeg havde forrettet mit ærinde, fik jeg alligevel dårlig samvittighed og ville samle rødspætten op. Men da havde Jens Riis samlet den op for mig og pakket dem alle sammen ned for mig, så jeg kunne køre hjem med dem, uden flere problemer med de fisk.

Et par af de gamle huse i Venø By



*På den side vejen overfor havnebassinet lå "Moster håndkøbs hus".
Dette hus formodes at være det ældste hus på Venø, ligesom der i det forrige århundrede heri har boet slægtninge til mine forfædre.
Ligeledes formodes der på et tidspunkt at have være brugsforening heri.*



I vejsvinget mod syd, ligger der et mindre hus som blev kaldt for "Æ fattiggård", da det tidligere har været en kommunal ejendom. Denne hus var gerne beboet af korttidsboende som for en tid manglede husly, som kunne være af forskellige årsager. Skråt t.v. overfor dette hus, udenfor billedet, lå "Gadegaard" som omtales de næste

[Tilbage](#)

[Fortsæt](#)